

2 MÓZES

1-5. FEJEZET

A 2Mózes az 1Mózes természetes folytatása. Az 1Mózes így fejeződött be:

Amikor József százötz éves korában meghalt, bebalzsamozták és koporsóba tették Egyiptomban.

A 2Mózes így kezdődik:

Név szerint ezek voltak Izráel fiai, akik Egyiptomba mentek Jákóbbal; mindegyik a maga háza népével ment:

Rúben, Simeon, Lévi és Júda,

Issakár, Zebulon és Benjámin,

Dán, Naftáli, Gád és Ásér.

Összesen hetvenen voltak, akik Jákóbtól származtak. József pedig már Egyiptomban volt.

Azután meghalt József és valamennyi testvére, meg az az egész nemzedék.

Látható tehát, hogy e könyv első fejezetének első része az előző könyv végének a folytatása. Mózes 5 könyve összesen a teljes Biblia egyhetedét teszi ki, és az Új Testamentumhoz hasonlítva annak majdnem két harmadát tennék ki. Ha Isten ilyen nagy figyelmet szentelt ennek a történelmi időnek, akkor fontos, hogy mi is megértsük és tisztába legyünk az itt lefektetett alapokkal.

Izráel fiai pedig szaporodtak, gyarapodtak, megsokasodtak, nagyon megerősödtek, és megtelt velük az ország.

Úgy is fogalmazhatnánk, hogy népségszaporodás következett be Izrael sorai között, mert a 70 lélekből József halála után háromszáz évvel hatszázezer 21 év feletti férfi élt Jákób leszármazottjai közül Egyiptomban. Ez a hatalmas növekedés azt jelentette, hogy a népesség ezalatt az időszak alatt huszonötévente megkétszereződött.

Új király került azonban Egyiptom élére, aki már nem ismerte Józsefet.

Az pedig ezt mondta népének: Lám, az izráeli nép nagyobb és erősebb, mint mi.

Bánjunk csak okosan vele, hogy még többen ne legyenek, mert ha háború támad, ő is ellenségeinkhez csatlakozik, ellenünk harcol, és kivonul az országból.

A fáraó attól félt, hogy az izraeliek elhagyják az országot, és ennek megakadályozására:

munkafelügyelőket rendeltek följük, hogy kényszermunkával sanyargassák őket. Raktárvárosokat kellett építeniük a fáraó számára: Pitómot és Ramszeszt.

De mennél jobban sanyargatták őket, annál inkább szaporodtak és terjeszkedtek, úgyhogy félni kezdtek Izráel fiaitól.

Ezért kegyetlenül dolgoztatták az egyiptomiak Izráel fiait.

Kemény munkával keserítették az életüket: sárkeveréssel, vályogvetéssel és mindenféle mezei munkával; sokféle munkával kegyetlenül dolgoztatták őket.

Érdekes, hogy ilyen kegyetlen feltételek mellett Izrael gyermekei továbbra is szaporodtak és terjeszkedtek. Egy nemzet számára a legnagyobb gyengeséget a jólét okozhatja, hisz úgy néz ki, hogy a nehézségek idején a nemzetek legtöbbször megerősödnek. Ugyanez igaz az egyház esetében is. Amikor a korai egyház oly kegyetlen üldöztetésben részesült a rómaiak részéről, hatalmas mértékű növekedést tapasztalt meg.

Amikor viszont a kereszténységet elfogadottá tették, és egyes területeken állami vallássá vált, akkor ezeken a területeken az egyház meggyengült. A jólét elpuhítja az embereket, a nehézség és üldöztetés pedig megerősíti őket. A fáraó gyengíteni akarta őket a kemény munkával, de pontosan az ellenkezőjét érte el, megerősítette az izraelieket.

Azután parancsot adott Egyiptom királya a héber bábáknak, akik közül az egyiknek Sifrá, a másiknak Púá volt a neve.

Ezt mondta: Amikor a héber asszonyok szülésénél segédkeztek, figyeljétek a szülés lefolyását: ha fiú lesz, öljétek meg, ha leány, hagyjátok életben!

De a bábák félték az Istent, és nem cselekedtek úgy, ahogyan Egyiptom királya meghagyta nekik, hanem életben hagyták a fiúgyermeket.

Ezért Egyiptom királya magához hívatta a bábákat, és ezt mondta nekik: Miért teszitek ezt, miért hagyjátok életben a fiúgyermeket?

A bábák pedig ezt felelték a fáraónak: Mert a héber asszonyok nem olyanok, mint az egyiptomiak, hanem életerősek. Mire a bába odaér hozzájuk, már meg is szültek.

Ezért jót tett Isten a bábákkal. A nép pedig szaporodott, és igen megerősödött.

És mivel a bábák félték az Istent, Ő tovább szaporította Izráel házát.

Ekkor megparancsolta a fáraó egész népének: Minden újszülött héber fiút dobjatok a Nílusba, csak a leányokat hagyjátok életben!

A fáraó el akarta pusztítani a gyerekeket a bábákon keresztül, és amikor ez nem sikerült, akkor megparancsolta, hogy a fiúgyerekeket dobják a folyóba.

A bábák esetleges hazugságával szembesülünk itt, hisz azt mondták, hogy a héber asszonyok mind saját maguk szülik meg a gyermekeiket. Lehet, hogy ez igaz, mert úgy néz ki, hogy a nehéz munkát végző asszonyok miután megszülik a gyerekeiket nagyon hamar visszamehetnek dolgozni.

Új-Guineában az asszonyok végzik a munkák nagyrészét, még a földművelést is. Miután életet adnak a babájuknak, felkötik őket a hátukra és ismét elmennek dolgozni a mezőre.

Lehet, hogy a bábák hazudtak, lehet, hogy nem, én nem tudom. De ha hazudtak, akkor hogyan történhetett meg, hogy Isten megáldotta őket? Nincs erre magyarázatom, sajnos nem tudhatok mindent.

Egy Lévi házából való férfi elment, és feleségül vette Lévi egyik leányutódját.

Az asszony teherbe esett, és fiút szült. Amikor látta, hogy milyen szép, három hónapig rejtegette.

De amikor már nem tudta tovább rejtegetni, fogott egy gyékénykosarat, bekente szurokkal és gyantával, majd beletette a gyermeket, és kitette a Nílus partján a sás közé.

Másszóval, teljesítette ugyan parancsot, hogy a folyóba tegye a gyereket, de előbb egy kis kosarat készített neki, és ebbe tette bele, és utána a folyóra tette.

A gyermek nénje pedig ott állt távolabb, hogy megtudja, mi történik vele.

A fáraó leánya éppen odament, hogy megfürödjék a Nílusban, szolgálói meg ott járkáltak a Nílus mentén. Megpillantotta a kosarat a sás között, odaküldte a cselédjét, és kihozatta azt.

Főlnyitotta, és meglátta a gyermeket; hát egy síró fiú volt! Megszánta, és ezt mondta: A héberek gyermekei közül való ez.

Isten megtartó erejének gyönyörű története ez.

A kisfiú nénje pedig ezt mondta a fáraó leányának: Ne menjek, és ne hívjak egy szoptató asszonyt a héberek közül, aki majd szoptatja a gyermeket?

Mózes nénje, Miriam kérdezte ezt. Nagyon gyakori volt azokban az időkben, hogy egy másik asszony szoptassa a gyereket.

A fáraó leánya így felelt: Eredj! A leány elment, és a gyermek anyját hívta oda. Vidd magaddal ezt a gyermeket, mondta neki a fáraó leánya, és szoptasd! Megadom jutalmadat. Az asszony magához vette a gyermeket, és szoptatta.

Milyen érdekesen dolgozott Isten, hisz kisgyerek korában nagyon erős héber nevelést kapott otthon, ahol mélyen a tudatába vésődött, hogy egy kiválasztott nép tagja ő. A példabeszéd hatalmas megtestesítője volt:

Neveld a gyermeket a neki megfelelő módon, még ha megöregszik, akkor sem tér el attól.

A korai személyiség formálódás éveiben Mózes erős nevelési alapot kapott, és ez elég erős volt ahhoz, hogy ellen tudjon állni az egyiptomiak tanításának ideje alatti nyomásnak. Ne becsüljétek alá a korai évek nevelésének értékét. Azt mondták, hogy a zsidó anyák már az első ringatásoktól kezdve azt suttozták a gyerekeik fülébe, hogy Jehova az Isten. Azt hiszem, hogy egy anya egyik legnagyobb tette a világon az lehet, ha ezt suttozza a csecsemője fülébe: „Jézus szeret téged.”

Pál leírta a Timóteusnak szóló levelében, hogy őt már korai ifjúságától kezdve az Írásokra tanította az ő istenfélő anyja és nagyanyja. Milyen nagyszerű örökség ez! Istennek hálát adok azért, hogy magam is ilyen örökséget kaptam édesanyámtól. Az esti horror mesék helyett, amikor a farkas megeszi a nagymamát és a vadász felvágja a hasát, a szüleim mindig arról tanítottak, hogy Isten gondoskodni fog rólam.

Hallottam, hogy Isten az óriást Dávid kezébe adta, hallottam Mózesről, és Isten szabadító erejéről, arról, hogy hogyan szabadította ki Dánielt az oroszánok verméből, tudtam, hogy bármi is történik, Isten velem lesz, megvéd és megóv a bajtól. Az anyukám mindenfelé követett amerre játszottam és igeverseket ismételtetett, és megtanította azokat nekem, betöltve engem Isten Igéjével.

A korai évek nagyon fontosak, és amikor úgy gondolod, hogy még a kisgyereked nem is érti, már akkor elkezdheted az oktatását és nevelését. Az első hónapokban nagyon fontos, hogy az agyukat pozitív hatások ériék, mert ekkor alakulnak ki az idegrendszerben a stimulációnak megfelelő kapcsolatok. Ezért fontos, hogy színeket, mozgásokat, dallamokat tapasztaljanak e sorsdöntő időszakban, mert a jövőbeli agykapacitásuk egyenesen arányos lesz a korai hónapokban létrejött idegkapcsolatok számával.

Mózes anyja kitűnő munkát végzett, és Istennek még arra is volt gondja, hogy őt megfizessék ezért. Imádom az Úr munkálkodásának módszereit. Ahelyett, hogy elvesztett volna egy gyermeket, megtartotta őt, és fizetést is kapott a neveléséért. Majd elvitte a palotába és Mózes az egyiptomiak tanították tovább.

A Zsidó levél azt mondja, hogy Mózesanya hitből tette a kosarat a folyóba, Hit által rejtegették Mózes születése után három hónapig szülei, mert látták, hogy szép a gyermek, és nem féltek a király parancsától.

Hit által tiltakozott Mózes, amikor felnőtt, hogy a fáraó lánya fiának mondják. Mert inkább választotta az Isten népével együtt a sanyargatást, mint a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mivel nagyobb gazdagságnak tartotta Egyiptom kincseinél a Krisztusért való gyalázatot

Ez mutatja meg számunkra, hogy milyen erős háttérrel érkezett Mózes a fáraó udvarába, és hogy a szülei milyen erős rendeltetés-tudatot tápláltak Mózesbe.

Abban az időben történt, amikor Mózes már felnőtt, hogy kiment atyjafiaihoz, és látta kényszermunkájukat. És meglátta, hogy egy egyiptomi férfi egy héber férfit ver az ő atyjafiai közül.

István az Apcselben azt mondta, hogy Mózes

Azt gondolta, megértik a testvérei, hogy Isten az ő keze által szabadítja meg őket. De nem értették meg.

Körülnézett, és amikor látta, hogy senki sincs ott, agyonütötte az egyiptomit, és elrejtette a homokban.

Valaki azt mondta, hogy az volt a baj, hogy nézett jobbra, nézett balra, de nem nézett felfelé. Mi magunk is gyakran elkövetjük azt a hibát, hogy nézünk jobbra, nézünk balra, majd cselekszünk anélkül, hogy tudatában lennénk annak, hogy Isten látja tetteinket. Megpróbálta eltüntetni a nyomokat azáltal, hogy az egyiptomit a homokba rejtette.

Amint említettem, Mózes tudta, hogy az ő keze által szabadítja meg az Úr az izraelieket a rabságukból, és meg volt lepődve, hogy ezt az izraeliek nem ismerik fel. Mózessel az volt a probléma, hogy jobban sietett, mint Isten. Megpróbálta megtenni azt, amit Isten meg akart tenni, de csak a saját erejére támaszkodott. Tudta, hogy Istennek mi a célja, de előre sietett.

Ezt a hibát mi is gyakran elkövetjük. Tudjuk, hogy mit akar Isten elvégezni, de nem várunk arra, hogy Isten felruházzon az Ő erejével, hanem elindulunk, és saját testünk erejéből próbáljuk megtenni azt, amiről azt gondoljuk, hogy Isten meg akarja tenni.

De vegyük észre, hogy mennyire sikertelen volt Mózes ebben a kísérletében. Még az sem sikerült neki, hogy egyetlen egyiptomit eltemessen, de amikor Istennel volt az egész egyiptomi hadsereget eltemette a Vörös-tengerben.

Nagyon óvatosan kell bányunk az Isten munkája iránt érzett buzgóságunkkal, amikor a Szentlélek irányadása és kenete nélkül indulunk el, hogy a saját energiánkra és képességeinkre támaszkodva megvalósítsuk Isten munkáját. Akárcsak Mózes, mi is bukásra leszünk ítélve. A Lélek munkáját sohasem lehet elvégezni a testünk erejével.

A Lélek munkájára Isten Lelke kell felkenjen, irányítson és erőt adjon. Nagyon sok problémám adódott a Mózes által elkövetett hibához hasonló esetekből.

Tudtam, hogy Isten mit akar, tudtam, hogy mi a célja, és megpróbáltam mindezt megvalósítani úgy, hogy nem állt rendelkezésemre a Szentlélek irányítása és segítsége. Isten előtt jártam, és minden esetben úgy rontottam el a dolgokat, akárcsak Mózes. Ő megpróbálta elrejteti az egyiptomit.

Másnap is kiment, akkor meg két héber férfi civakodott egymással. Rászólt arra, aki a hibás volt: Miért vered a felebarátodat?

Az így szólt: Ki tett téged elöljáróvá és bíróvá közöttünk? Talán engem is meg akarsz ölni, ahogyan az egyiptomit megölted? Mózes megijedt, és ezt mondta: Bizony kitudódott a dolog.

A fáraó is meghallotta ezt a dolgot, és halálra kerestette Mózeset. De Mózes elmenekült a fáraó elől. Midján földjén állapodott meg, és leült ott egy kútnál.

Amikor a fáraó megtudta, hogy Mózes az egyiptomi-izraeli párharcban a héber oldalára állt, akkor úgy döntött, hogy megöleti Mózeset, de Mózes elmenekült a Sinai-félszigetre.

Midján papjának volt hét leánya, akik odajöttek vizet meríteni és a vályúkat megtölteni, hogy megittassák apjuk juhait.

De pásztorok is jöttek oda, és elkergették őket. Ekkor fölállt Mózes, segítségükre sietett, és megitta juhaikat.

Amikor a leányok hazaértek apjukhoz, Reuélhez, az megkérdezte: Hogy-hogy ma ilyen korán megjöttetek? Egy egyiptomi férfi védett meg bennünket a pásztoroktól - felelték. Sőt még vizet is merített nekünk, és megitta a juhokat.

Akkor ezt mondta a lányainak: Hol van ő most? Miért hagytátok ott azt az embert? Hívjátok ide, és egyék velünk!

Jellemző beduin vendégszeretet.

Mózes jónak látta, hogy ott maradjon annál a férfinál, az pedig Mózeshez adta lányát, Cippóráát.

Az asszony fiút szült, ő pedig Gérsómnak nevezte el, mert azt mondta: Jövevény lettem idegen földön.

Közben hosszú idő telt el, és meghalt Egyiptom királya. Izráel fiai pedig sóhajtoztak a szolgaság miatt, kiáltottak, és a szolgaság miatt való jajgatásuk feljutott Istenhez.

Isten meghallotta panaszkodásukat, és visszaemlékezett Isten az Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal kötött szövetségére.

Rátekintett Isten Izráel fiaira, és gondja volt rájuk Istennek.

A 22.-ik és 23.-ik versek között kb. 40 év telt el.

Mózes pedig apósának, Jetrónak, Midján papjának a juhait legeltette. Egyszer a juhokat a pusztán túlra terelte, és eljutott az Isten hegyéhez, a Hórebhez.

Kétségtelen, hogy Mózes pusztában történő tapasztalatai fontos tapasztalatok lesznek először is földrajzi szempontból. Miközben pásztorként a Sinai sivatagban és a Hóreb hegység körül követte a juhnyáját, nagyon jól megismerte a területet, tudta, hogy hol vannak a kutak, kezdte megismerni az éghajlatot, és sok gyakorlati tapasztalatra tett szert azzal kapcsolatban, hogy miként lehet túlélni a pusztai időjárást.

Mindezek nagyon hasznosak lesznek majd, amikor Isten elkezd használni őt Izrael gyerekeinek Egyiptomból való kivezetésekor.

Ott megjelent neki az ÚR angyala tűz lángjában egy csipkebokor közepéből. Látta ugyanis, hogy a csipkebokor tűzben ég, de mégsem ég el a csipkebokor.

Akkor ezt mondta Mózes: Odamegyek, és megnézem ezt a nagy csodát: miért nem ég el a csipkebokor?

Amikor az ÚR látta, hogy odamegy megnézni, kiáltott neki Isten a csipkebokor közepéből, és ezt mondta: Mózes! Mózes! Ő pedig így felelt: Itt vagyok!

Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz!

Majd ezt mondta: Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene. Ekkor elrejtette Mózes az arcát, mert félt rátekinteni az Istenre.

Az ÚR pedig azt mondta: Megláttam népem nyomorúságát Egyiptomban, és meghallottam kiáltozásukat a sanyargatók miatt, mert ismerem fájdalmukat.

Le is szálllok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából

Isten elkezdett beszélni Mózeshez az égő csipkebokorból. Először is arra figyelmeztette, hogy ne közeledjen hozzá, és hogy vegye le a saruját, mert szent földön áll. Kijelenti, hogy kicsoda Ő, majd bejelenti, hogy látta, hallotta és tudja. Ezek Isten tulajdonságai, amelyet Jézus Krisztus is kiemelt az Új Testamentumban: „Az Atyátok látja, az Atyátok hallja, az Atyátok tudja...”

Isten ezen tulajdonságait kérdőjelezi meg a hitetlen emberek. „Van-e értelem a magasságban, honnan tudja Isten?...” Azt hiszik, hogy elrejtőzhetnek Isten elől, és gúnyolódhatnak az imádságnak még a gondolatával is. Mégis ezeket a jellemvonásokat Jézus Krisztus újból és újból megerősíti.

Az Úr nemcsak hogy meglátja a nehézséget és azt mondja, hogy „valóban szörnyű”, nemcsak meghallja a kiáltást és azt gondolja, hogy milyen szégyenletes, hanem tesz valamit értünk. Gyakran a barátaink szimpátiát mutatnak, meghallják, meglátják, és elszörnyülködnek a dolgon, de az Úr azt mondja, hogy megmenteni jöttem.

Le is szálllok, hogy kimentsem őket Egyiptom hatalmából és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre: a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúzi nép helyére. Bizony, eljutott hozzám Izráel fiainak segélykiáltása; látom is, hogy mennyire sanyargatják őket az egyiptomiak.

Közületek is sokakat elnyomnak az emberek, hazudnak nektek, elutasítanak titeket, fájdalommal vagytok tele, mert azt gondoljátok, hogy senki sem tud a bajaimról. De igen, Valaki mindenről tud, mert azt mondja Isten, hogy „látom az elnyomást”.

*Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népemet, Izráel fiait Egyiptomból!
Mózes azt felelte erre az Istennek: Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból?*

Negyven évvel korábban Mózes belevetette magát az elhívásába és saját erejéből el is kezdte a munkát, mert azt gondolta, hogy meg fogják érteni, de a tapasztalatai hatalmas csalódásba torkolltak. Aztán negyven év alatt Mózes hihetelen módon lenyugodott. Emlékeztek, hogy ő Lévi törzséből született, és tudjuk, hogy Jákób prófécijája Lévivel kapcsolatban ez volt:

*Simeon és Lévi testvérek, erőszak eszközei a fegyvereik.
Közösségükbe ne menj, lelkem, gyülekezetiükkel ne egyesülj, dicsőségem! Mert embert öltek haragjukban, kedvtelésükben bikát bénítottak.
Átkozott haragjuk, mert erőszakos, és dühöngésük, mert elkeseredett.*

Mózes is ilyen forróvérű lévita volt, nagyon hamar tüzelt, és így ölte meg az egyiptomit is. Negyven év múlva a tűz eltűnt belőle, már nem hirtelen haragú, aki minden pillanatban a harcot akarná, hanem nagyon nyugodttá vált. Amikor Isten el akarja küldeni a nép megmenetsére, akkor azt válaszolja, hogy „Ki vagyok én, hogy én menjek a fáraó elé?”

Érdekes kérdés, és azt hiszem, hogy mindenki, akit az Úr elhívott felteszi ezt a kérdést: „Ki vagyok én, Uram, hogy én végezzhessem el ezt?” Nagyon hasznos dolog, ha bennünk van a méltatlanságunk tudata, amikor Isten eszközként akar felhasználni az Ő munkájának elvégzésére. Isten hozta Mózeset ebbe az állapotba, Mózes viszont egy kicsit eltúlozta a dolgot.

*Ki vagyok én, hogy a fáraóhoz menjek, és kihozzam Izráel fiait Egyiptomból?
De Isten azt mondta: Bizony, én veled leszek. Ez lesz annak a jele, hogy én küldelek: Amikor kivezeted a népet Egyiptomból, ennél a hegynél fogjátok tisztelni az Istent.*

Hóreb hegyénél állt Mózes, és Isten azt mondta, hogy itt fogják Őt tisztelni az egész néppel együtt. Ennél a hegynél kapta meg később Mózes a Parancsolatot is.

De Mózes azt felelte Istennek: Ha majd elmegyek Izráel fiaihoz, és azt mondom nekik: a ti atyáitok Istene küldött engem hozzátok, és ők megkérdezik tőlem, hogy mi a neve, akkor mit mondjak nekik?

Isten ezt felelte Mózesnek: Vagyok, aki vagyok. Majd azt mondta: Így szólj Izráel fiaihoz: A Vagyok küldött engem hozzátok.

Még ezt is mondta Isten Mózesnek: Így szólj Izráel fiaihoz: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene küldött engem hozzátok. Ez az én nevem mindörökre, és így szólítsatok meg engem nemzedékről nemzedékre!

JAVITVA

Isten azt mondja Mózesnek, hogy számodra „Vagyok, Aki vagyok”, vagyis „az vagyok, akire szükséged lesz”. Az Isten neve, egy ige, a LENNI ige, mert Isten mindig az akar lenni, amire neked szükséged van. A te békességed, a te erősséged, a te segítséged, a te vezetőd, a te igazságod, a te menekvésed, a te reménységed, vagy amire éppen szükséged van. Milyen nagyszerű dolog ez! JAHVE, a valamivé váló, azzá válik, amire szükséged van.

Izrael gyermekei számára, a nép számára Ő az Úr, az atyáik Istene.

Menj, gyűjtsd össze Izráel véneit, és ezt mondd nekik: Az ÚR, atyáitok Istene, Ábrahám, Izsák és Jákób Istene megjelent nekem, és azt mondta: Számon tartom mindazt, amit ellenetek Egyiptomban elkövettek, és elhatároztam, hogy elviszlek benneteket az egyiptomi nyomorúságból a kánaáni, a hettita, az emóri, a perizzi, a hivvi és jebúsi nép földjére, a tejjel és mézzel folyó földre.

És ha hallgatnak a szavadra, akkor menj be Izráel véneivel együtt Egyiptom királyához, és ezt mondjátok neki: Az Úrral, a héberek Istenével találkoztunk. Hadd menjünk azért háromnapra útra a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak!

A fáraó számára Ő az ÚR, a héberek Istene.

Én ugyan tudom, hogy az egyiptomi király nem engedi meg, hogy elmenjete, hanem csak az erőszaknak enged.

De kinyújtom a kezem, és megverem Egyiptomot mindenféle csodával, amelyeket véghezviszek benne. Majd azután elbocsát benneteket.

És jóindulattal támasztok e nép iránt az egyiptomiakban, úgyhogy amikor eljöttök, nem jöttök üres kézzel. Minden asszony kérjen a szomszédasszonyától és lakótársától ezüst és arany ékszereket, meg ruhákat. Adjátok azokat fiaitokra és leányaitokra, és meneküljetek Egyiptomból.

Úgy tűnik, hogy Isten arra tanítja őket, hogy miként rabolják meg az egyiptomiakat, a valóságban azonban csak azt a munkabért vitték magukkal, ami járt nekik a több évtizedes rabszolgamunkáért, amiért nem fizették meg őket.

Mózes ekkor így felelt: Hátha nem hisznek nekem, és nem hallgatnak a szavamra, hanem azt mondják, hogy nem jelent meg neked az ÚR?!

De az ÚR erre azt mondta neki: Mi van a kezében? Egy bot - felelte ő.

Dobd a földre! - mondta az ÚR. Amikor a földre dobta, kígyóvá vált, és Mózes elfutott előle.

Azután ezt mondta az ÚR Mózesnek: Nyújtsd ki a kezedet, és ragadd meg a farkánál! Mózes kinyújtotta a kezét, és megmarkolta, az pedig bottá vált a markában.

Így majd elhiszik, hogy megjelent neked az ÚR, atyáik Istene: Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene.

Majd pedig ezt mondta neki az ÚR: Dugd be a kezedet a kebledbe! Bedugta a kezét a keblébe, és amikor kihúzta, hófehér volt a keze a poklosságtól.

Ezután pedig azt mondta: Dugd vissza a kezedet a kebledbe! Visszadugta a kezét a keblébe, és amikor kihúzta a kebléből, ismét olyan volt, mint testének többi része.

Ha tehát nem hisznek neked, és nem hallgatnak a szóra az első jelnél, majd hisznek a szónak a következő jelnél.

De ha még erre a két jelre sem hisznek, és nem hallgatnak a szavadra, akkor végy a Nílus vizéből, öntsd a szárazra, és a Nílusból vett víz vérré válik a szárazon.

Ha jelet akarnak, hogy higgyenek neked, akkor ezeket a csodákat tedd előttük.

Akkor ezt mondta Mózes az ÚRnak: Kérlek, Uram, nem vagyok én ékesen szóló. Ezelőtt sem voltam az, de azóta sem vagyok, hogy szolgálóddal beszélsz. Sőt nehéz ajkú és nehéz nyelvű vagyok én.

De az ÚR ezt mondta neki: Ki adott száját az embernek? Ki tesz némává vagy süketté, látóvá vagy vakká? Talán nem én, az ÚR?!

Vajon az Isten teszi vakká, süketté vagy némává az embereket? Ezt mondja az ÚR, és Ő vállalja is ezért a felelősséget. Ez egy hatalmas felelősség, és a szívem azonnal tiltakozni kezd, és szembenáll Istennel, mert nem értem, hogy miért engedné meg Isten, hogy egy kisgyermek vakon szülessen. Miért teremtene Isten egy süket vagy néma gyereket? Ettől az Istenről alkotott elképzelésemet is kételyek kezdik gyötörni.

Ennek ellenére Isten kijelenti, hogy egyes esetekben különböző fizikai hibákat teremt, és vegyük észre, hogy nem is magyarázza meg azt, hogy miért. Egyszerűen csak kijelenti a tényt. És ez a tény hitem egyik legnagyobb kihívásává válik. De ha át tudom ugrani ezt az akadályt, akkor egy erősebb, megingathatatlan hitre teszek szert, olyanra, amit semmi sem tud többé megrendíteni.

Ha csak azt hiszem el, amit megértek, ahhoz nincs szükség hitre, csak észre és intellektusra. Istent azzal tisztetem a legjobban, ha azt hiszem el, amit nem értek meg. „Hit nélkül lehetetlen Isten előtt kedvesnek lenni.”

Ha tehát elhiszem, hogy Isten teremti vaknak a kisgyereket és ugyanakkor azt is el tudom hinni, hogy Isten a szeretet, Isten igaz, mert mindezeket a Biblia jelenti ki, akkor olyan dolgot hiszek el, amit nem értek. Hogyan tud egy szerető Isten egy vak gyereket teremteni? Nem tudom, de azt tudom, hogy ez tény, mert Ő mondta. Elhiszem az Ő szavát, Őbenne hiszek, és annak ellenére, hogy nem tudom a kettőt összerakni az agyamban, mégis elhiszem, hogy Ő a szeretet Istene, egy igazságos Isten. Annak ellenére, hogy Ő olyan dolgokat tett és tesz, amelyeket én nem tudok megérteni, mégsem rendül meg benne a hitem, mert amikor nem tudom megmagyarázni vagy megérteni, akkor érkezek el egy mélyebb, hitre épülő kapcsolathoz Ővele.

Isten a vak gyereket nem arra használta, hogy összetörje, hanem, hogy megerősítse a hitemet Őbenne, és a pusztán ésszerű hitemet eljuttatta a szívből jövő hit szintjére. Most már elhiszem, hogy ha Isten egy vak vagy egy süket gyereket teremtett, akkor Istennek célja van azzal, ha megengedte, hogy ez a gyermek így szülessen, vagy ilyenné váljon.

Nem tudom ezt felfogni ésszel, és agyilag elbuktam, de pontosan ekkor van valami másra szükségem, és ekkor ragadom meg a hitet. „Istenem, hiszek és bízom Benned, de nem értelek Téged!” Így egy mélyebb hitre teszek szert.

Hiszek abban, hogy ha Isten egy ilyen gyermeket teremtett, akkor megvolt rá az oka, még akkor is, ha én sohasem fogom megtudni ezt az okot. Találgathatok, okoskodhatok a miérttel kapcsolatban, lehet, hogy azért tette, hogy tudtukra adja, hogy ez nem egy tökéletes világ, lehet, hogy azért, hogy megóvjon az elpuhulástól, a lustálkodástól.

Emlékszem a Nagy Gazdasági Válság idején ezt énekelte a templomi kórus: „Boldog leszek, amikor vége lesz a napoknak, boldog leszek, amikor eljön Jézus, mert nem lesz szomorúság, és Isten holnapja virrad ránk.”

Azokban az időkben valóban nagyon várták az Urat, ugyanígy a második világháború idején is nagyon népszerű ének volt ez. A háború után jött a jólét, és meghalt a kórus. Többé nem énekeltek ezt a dalt. „Várj Uram, mert meglesz ez az új otthonom, ez az új autóm, várj még egy kicsit, mert így boldog leszek, a dolgok egyre jobban mennek, jó munkahelyem van...stb.”

Amikor a fenyegetések feltűnnek a horizonton, és az élet már nem annyira kényelmes és könnyű, akkor ismét felhangzik a kórus: „Boldog leszek, amikor vége lesz a napoknak...” Hát Isten nem a szeretet Istene? De igen. Viszont ha az egyház kezd elpuhulni, kényelmessé válni, és kezd hosszútávra berendezkedni, akkor Isten mindig egy új edénybe kell öntsön, hogy rádöbentsen minket, hogy ez a Föld nem a mi hazánk, hogy mi csak átutazóban vagyunk itt.

Istennek nem az a szándéka, hogy az anyagi dolgok megszerzésére fordítsuk az életünket, hanem arra, hogy a szívünk összhangba kerüljön az Lelkével és az örökkévaló királyságával. Ezért aztán megmutatja, hogy az anyagi eredetű dolgokat milyen hamar és milyen könnyen elveszíthetjük. És ekkor hirtelen mélyebb gyökereket keresek, elkezdek vágyódni az örökkévaló királyságáért, és amint rátekintek egy betegségre, egy testi elváltozásra, azt mondom a szívemben, hogy „Jöjj hamar, Uram Jézus! Siettesd azt a napot, amikor a vakok meg fogják látni Isten dicsőségét, amikor a sánták ugrálni fognak örömben, amikor a némák dicsőítést énekelnek Neked, Istenem, hozd el azt a napot!”

Isten kijelentette, hogy Ő teremtette a vakot és a némát is. Nem értem, nem tudom megmagyarázni nektek, de ez egyáltalán nem változtatja meg az Istenbe vetett hitemet, és tudom, hogy Ő továbbra is a szeretet és az igazság Istene. Azért nem tudom megmagyarázni, mert Isten mindezt nem csökkentette le az én agykapacitásom szintjére, és hálával tartozom neki ezért, mert így elhihetem az Ő örökkévaló szavát és Benne hihetek.

Most azért menj! Én leszek a te száddal, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!

De ő azt felelte: Kérlek, Uram! Küldj mást, akit küldeni tudsz!

Mindezek után is azt mondta Mózes Istennek, hogy küldjön mást! Látható, hogy túlságosan is megnyugodott.

Ekkor az ÚR haragra gerjedt Mózes ellen, és azt mondta: Van neked egy testvéred, a lévita Áron. Tudom, hogy ő jól tud beszélni. Sőt jön is már eléd, és ha meglát, szívből fog örülni.

Beszélg azért vele, és add szájába a szavakat! Én pedig a te száddal és az ő szájával leszek, és megtanítalak benneteket arra, hogy mit cselekedjete.

Rendben, ha így akarod, veled mehet Áron is, legyen Ő a te szószólód. De eredeteileg nem ez volt Isten akarata, ezt csak megengedte Mózesnek, mert annyit vitatkozott vele. Áron később egy akadályá vált, mert ez nem volt a legjobb megoldás.

Isten az általad megengedett legnagyobb magasságig tud csak emelni, és utána ezen a szinten fogja a legjobbat kihozni belőled. Gyakran, akárcsak Mózes, mi is korlátozzuk Istent abban, hogy milyen szintre emeljen minket. Isten Mózeset is eggyel magasabb szintre emelhette volna, és így nem lett volna Áronra szüksége, és arra sem, hogy később az útjába álljon. De Isten azt mondta, hogy ezt kérted, hát itt van, megkaphatod.

Ugyanakkor egy szinttel alacsonyabban vagy annál, amit Isten a te életedre elképzelt. Lehet egy, két illetve három szinttel is lentebb élni, pedig Isten a csúcsra emelne téged hatalmas győzelemben, de Istent korlátozhatod a te engedetlenségeddel. Sajnos igen gyakran kompromisszumokat fogadunk el az életünkben, olyan alternatívákat, amelyek Isten munkáját korlátozzák.

Áront akarod, hát megkaphatod, mondja Isten.

Ő majd beszél helyetted a néppel. Ő lesz a te szád, te pedig istenként állsz mellette.

Másszóval, Mózes lesz a közvetítő. Isten vele beszél, és ő elmondja ezt Áronnak. Ki készítette az aranyborjút a pusztában? Áron. Mózes csökönnyösen ragaszkodott ahhoz, hogy Isten lejjön az ő szintjére ahelyett, hogy ő emelkedett volna egy szintet, és így ez később egy csapdát jelentett Izraelnek.

Vedd a kezébe ezt a botot is, és tégy vele jeleket!

Ekkor visszament Mózes Jetróhoz, az apósához, és így szólt hozzá: Szeretnék visszamenni testvéreimhez Egyiptomba, hadd lássam, élnek-e még? Jetró így felelt Mózesnek: Menj el békességgel!

Az ÚR ugyanis azt mondta Mózesnek Midjánban: Menj vissza Egyiptomba, mert meghaltak mindazok az emberek, akik halálra kerestek téged.

Ekkor fogta Mózes a feleségét és fiait, számárra ültette őket, hogy visszatérjen Egyiptom földjére. Isten botját is kezébe vette Mózes.

Mert ezt mondta az ÚR Mózesnek: Amikor visszamégy Egyiptomba, ügyelj arra, hogy megtedd a fáraó előtt mindazokat a csodákat, amelyekre képessé tettelek. Én ugyan megkeményítem a szívét, és nem akarja majd elbocsátani a népet,

Az itt használt „megkeményíteni” szó a héberben szó szerint azt jelenti: megerősíteni. Amikor olvassuk Mózes és a fáraó történetét, úgy kezdjük olvasni, hogy a fáraó keményítette meg szívét, majd egy idő után egy másik héber szóval ezt olvassuk: az Úr keményítette meg a fáraó szívét, amely azt jelenti, hogy az Úr megerősítette a fáraó szívét. Másszóval a fáraó döntötte el a szíve állapotát, és az Úr megerősítette őt abban az állapotban. Csökönnyös akarsz lenni? Rendben, megerősítelek abban az állapotodban.

de te ezt mondd a fáraónak: Így szól az ÚR: Izráel az én elsőszülött fiam.

Azért azt mondom neked, hogy bocsásd el az én fiamat, hadd szolgáljon nekem! Ha te vonakodsz elbocsátani, akkor én megölöm a te elsőszülött fiadat.

Útközben történt az éjjeli szálláson, hogy rátámadt az ÚR, és meg akarta ölni.

Nagyon nehéz megérteni ezt. Isten azt mondja Mózesnek, hogy menj Egyiptomba, majd Isten találkozik vele egy éjszakai szálláson és meg akarja ölni. Nem tudjuk, hogy mi történt, lehet, hogy Mózes elájult. Érdekes viszont, hogy a felesége pontosan tudta, hogy mi történik.

Azt gondolom, hogy Mózes és a felesége vitatkozott a gyermekük miatt. Isten azt parancsolta, hogy a zsidó gyerekeket a 8.-ik napjukon metéljék körül. Ez a körülmetélkedés az Istennel való szövetség jele volt, hisz ők lélek és nem a test szerint kellett éljenek. A körülmetélkedés egy szimbólikus jelentőségű cselekedet volt, amely alapján ezek az emberek Isten népeként azonosultak.

Amikor Mózes Midjánba ment és feleségül vette az ottani pap, Jetró lányát, Cippórá, akkor megszületett az első fia, Gércsóm. Ekkor Mózes körül akarta metélni, de Cippóra valószínűleg nem engedte, hogy megcsonkítsák a kisbabáját. Mózes pedig talán annyira meg volt törve a bukása miatt, hogy nem törődött ezzel különösebben, és nem metélte körül a fiát, hogy ne kelljen vitatkoznia a feleségével.

Amikor Isten meg akarta ölni Mózeset, a felesége azonnal tudta, hogy mi a baj, és

Cippóra fogott egy éles követ, levágta fiának az előbőrét, lába elé vetette, és így szólt: Véren szerzett vőlegényem vagy!

Még mindig haragudott Cippóra ezért a csonkításért, és keserűen egyezett bele a dologba.

Akkor békét hagyott neki az ÚR,. Cippóra pedig ezt mondta: Véren szerzett vőlegény vagy, mert körül vagy metélve.

Mózeset az Úr Izrael gyermekeinek vezetésével bízta meg és szövetséget kötött vele, ugyanakkor Mózes gyerekein hiányzott az Istennel való szövetség jele. Emiatt aztán Isten e támadással tudtára adta Mózesnek és feleségének, hogy komolyan veszi a dolgokat.

Áronnak pedig ezt mondta az ÚR: Menj Mózes elé a pusztába! Ő elment, és találkozott vele az Isten hegyénél, és megcsókolta őt.

Mózes elmondta Áronnak az ÚR minden igéjét, amellyel őt elküldte, és mindazokat a jeleket, amelyekre nézve parancsot adott neki.

Azután elment Mózes és Áron, és összegyűjtötte Izráel fiai közül az összes véneket.

Áron elmondta mindazt, amiről az ÚR beszélt Mózesrel, aki bemutatta a jeleket a nép előtt.

A nép pedig hitt. Amikor meghallották, hogy az ÚR gondjaiba vette Izráel fiait, és hogy meglátta nyomorúságukat, meghajoltak, és leborultak.

Azután bement Mózes és Áron a fáraóhoz, és ezt mondták neki: Így szól az ÚR, Izráel Istene: Bocsásd el népem, hogy ünnepet szentelhessek neked a pusztában!

A fáraó azonban ezt felelte: Kicsoda az az ÚR, hogy hallgassak a szavára és elbocsássam Izráelt? Nem ismerem az URat, és nem bocsátom el Izráelt.

Erre ők ezt mondták: Találkoztunk a héberek Istenével. Hadd menjünk azért háromnapra útra a pusztába, hogy áldozzunk Istenünknek, az ÚRnak, azért, hogy ne verjen meg bennünket dögvésszel vagy fegyverrel.

De Egyiptom királya ezt mondta nekik: Mózes és Áron! Miért akarjátok elvonni a népet a munkától? Menjetek, folytassátok a kényszermunkát!

Már így is sok a mihaszna nép az országban - mondta a fáraó - és ti még abba akarjátok hagyatni ezekkel a munkát?!

Nem ismerem az Uratokat, és nem engedlek el, mondja a fáraó. Kinek képzelitek magatokat, menjetek vissza azonnal dolgozni!

Még aznap azt a parancsot adta a fáraó a nép sanyargatóinak és felügyelőinek, hogy ne adjanak többé szalmát a népnek a vályogvetéshez úgy, mint eddig. Menjenek, és szedjenek maguknak szalmát.

De vessetek ki rájuk ugyanannyi vályogot, amennyit eddig kellett készíteniük! Ne engedjete el belőle, mert lusták ezek, azért kiáltozzák: Menjünk áldozni Istenünknek!

Ha majd nehezebb lesz ezeknek az embereknek a munkája, és el lesznek vele foglalva, akkor nem törődnek hazug beszédekkel.

Kimentek tehát a nép sanyargatói és felügyelői, és azt mondták a népnek: Így szól a fáraó: Nem adok nektek szalmát.

Menjete, és szedjete magatoknak szalmát ott, ahol találtok! De a munkátokból semmit sem engedünk el. Ekkor a nép szétszéledt egész Egyiptomban, hogy a tarlót tépjék szalma helyett.

A sanyargatók pedig szorították őket, és ezt mondták: Minden nap végezzéte el a kiszabott napi munkát úgy, mint amikor még volt szalma!

Meg is verték Izráel fiainak felügyelőit, akiket a fáraó sanyargatói rendeltek följük, és azt mondták: Miért nem végeztettétek el tegnap is, meg ma is a vályogvetést úgy, mint eddig, a rendelkezésnek megfelelően?

Akkor bementek Izráel fiainak felügyelői a fáraóhoz, és így panaszkodtak: Miért bánysz így szolgáliddal? Szalmát nem adnak szolgálidnak, és mégis azt parancsolják, hogy csináljunk vályogot. Sőt még verik is szolgálidat. Így néped ellen vétkezel.

De ő így felelt: Lusták vagytok, lusták! Ezért mondjátok: El akarunk menni áldozni az ÚRnak.

Menjetek csak, és dolgozzatok! Szalmát nem adnak nektek, de a kiszabott vályogot be kell adnotok!

Izráel fiainak felügyelői látták, hogy bajban vannak, mivel ezt mondták: A napi vályogmennyiségből nem szabad engedni!

Ezért amikor a fáraótól kijövet találkoztak Mózesrel és Áronnal, akik ott álltak rájuk várakozva, ezt mondták nekik: Nézzen rátok az ÚR, és ítéljen meg benneteket, mivel gyűlöletessé tettetek bennünket a fáraó és szolgálói előtt, és fegyvert adtak a kezükbe, hogy megöljenek bennünket!

Ekkor Mózes az ÚRhoz fordult, és ezt mondta: Uram, miért engeded, hogy rosszul bánjanak ezzel a néppel? Miért is küldtél ide engem?!

Mert amióta bementem a fáraóhoz, hogy beszéljek vele a nevedben, rosszabb a sora ennek a népnek, te pedig semmit sem tettél néped megszabadításáért.

Érdekes dolgot fedeztek fel Python városában, amely egyike azoknak a városoknak, amelyet Izrael gyermekei építettek a fáraónak. Megtalálták azokat a falakat, amelyek alsó rétegeiben egyforma szalmát használtak a téglák elkészítéséhez, majd ahogy egyre fennebb haladtak a szalma elosztása egyre egyenlőtlenebb a téglákban, és a legfelsőbb téglákat már mindenféle gyomnövényekkel és gyökerekkel elkeverve készítették. Ezek tökéletesen bizonyítják az itt olvasható történet hitelességét.

Elkezdődött Mózes problémája Izrael gyermekeivel, hisz ők az első perctől kezdve panaszkodni és morgolódni kezdtek. Előbb kiáltanak Istenhez, hogy küldjön egy szabadítót, Isten el is küldi, és ők pedig csak megnehezítik a dolgát, és ez így volt Mózes egész hátralevő életén keresztül. Nem irigylem Mózeset ezért a nehéz feladatért, a pusztában való vándorlás vezetéséért.

Amikor elkezdtek panaszkodni, Mózes elment az ÚRhoz, és megkérdezte tőle, hogy miért tette ezt vele, miért küldte őt el, hisz a dolgok egyre csak rosszabbak lesznek, amióta ide jött. Amikor elkezdünk munkálkodni Isten elhívásán, a Sátán gyakran oly sok dolgot hajít az utunkba, hogy úgy tűnik, hogy a dolgok egyre rosszabbak, és ezért aztán kételkedni kezdünk abban, hogy vajon Isten tényleg erre hívott el? Sátán az első pillanattól kezdve megtesz mindent, hogy elbátortalanítson.

Amikor elszánod magad az Úr szolgálatára, elképesztő mennyiségű probléma jelentkezhethet, egyáltalán nem lesz minden rózsaszínű. A Sátán annyi akadályt állíthat eléd, hogy azt gondold, hogy a dolgok az elviselhetetlenségig romlanak el. A titok:csak folytasd! Ha Isten erre hívott el, csak menj előre, és ne bátortalanodj el.

Évekkel ezelőtt azt gondoltam, hogy Isten a szolgálatába hívott el. Elmentem hát iskolába felkészülni az elhívásra, majd utána 17 éven keresztül próbáltam Őt szolgálni, aminek a végén annyire elbátortalanodtam, hogy kételkedni kezdtem az elhívásban és kész voltam feladni az egészet. Gyakran pályáztam meg különböző munkalehetőségeket, hogy kiléphessek a szolgálatból, és világi munkát vállaljak. El voltam kedvtelenedve, belefáradtam az állandó harcba, amit a család megélhetéséért folytattam.

A legérdekesebb az, hogy a legmélyebb ponton, amikor már-már feladtam a szolgálatot, Isten elkezdte nagyon megáldani a házicsoportokat, amelyeket tanítani kezdtem, pont akkor, amikor végre lett egy jó munkám, és kezdtem pénzt is keresni.

A Sátán mindent elkövet, hogy megkérdőjelezd az elhívásodat, hogy elvegye a kedvedet. De ha Isten elhívott, akkor tarts ki, mert Ő keresztülvisz a nehézségen, és munkálkodni fog. Pontosan tudom, hogy mit érzett Mózes, mert oly sokszor beadtam Istennek a felmondásomat. „Istenem elhívtál a szolgálatra, de semmi sem történik itt.” Isten pedig: „Menj vissza dolgozni, ahelyett, hogy itt sírdogálsz nekem.”

83 perc